

gøres anvendelig paa Havnekommunen, er der ikke noget til Hinder for, at den fri Forhyring kan drives i Nabokommunen, uanset Lovens Bestemmelser, og derved forspildes i Virkeligheden al Nytte af Loven. Der er nemlig i Loven fastsat, at Forhyringsagenter, altsaa de fast ansatte Agenter, skulle tage Forhyringsgebyret betalt med en Halvdel hos Skipperen og en Halvdel hos Mandstabet. Men de Folk, der drive Forhyring frit i Nabokommunen, kunne lægge hele Gebyret over paa Mandstabet og lade Skipperen slippe, og Følgen er naturligvis den, at Skipperen tyer ud til Forhyringsagenten i Nabokommunen, medens den autoriserede Agent intet faar at bestille. For nu at raade Bod herpaa er det foreslaaet, at Ministeriet skal kunne udvide Forhyringsloven til ogsaa at gælde den paagældende Nabokommune eller Dele deraf, for saa vidt der maatte være Grund dertil.

Det andet Forslag, Forslag til Lov om Erhvervelse og Fortabelse af Indfødsret (Statsborgerret), er af vidtrækkende Betydning. Jeg skal først minde om, hvad der er gaaet forud for Fremføttelsen af dette Lovforslag. Der var i 1887—88 Forhandlinger i Gang mellem Danmark og Sverige om at vedtage Regler for Forsørgelsen af den ene Parts Undersaatter, naar disse bleve trængende til Fattighjælp paa den anden Parts Territorium. Under disse Forhandlinger viste det sig, at det var forbundet med Vanskeligheder at komme til Enighed, fordi de Regler, der vare gældende for Statsborgerret i Sverige og Danmark, paa meget væsentlige Punkter afvege fra hinanden, og dette ledte til, at der opstod Dunster om paa dette Omraade at komme til en fælles Lovgivning. I Henhold heril blev der af de paagældende Regeringer nedsat en Kommission med delegerede fra Danmark, Sverige og Norge med det Formaal at udarbejde et Udkast til en Lov angaaende Regler for Erhvervelse og Fortabelse af Statsborgerret. Denne Kommission har tilendebragt sit Arbejde for nogle Aar siden, og Kommissionsudkastet har ligget til Grund for en Lov, der i Slutningen af 1894 er bleven vedtaget i Sverige angaaende dette Emne. Det er nu en tilsvarende Gennemførelse af Kommissionsudkastets Bestemmelser her, som er Hensigten med det anmeldte Lovforslag. — Dette Lovforslag indeholder Regler særlig om Erhvervelse og Fortabelse af Indfødsret eller Statsborgerret, derimod gaar det slet ikke ind paa at bestemme noget som helst om de Retsvirkninger, der ere forbundne med Ind-

fødsretten; disse lades ganske uberørte af Lovforslaget.

Med Hensyn til Erhvervelse af Indfødsret er Reglen nu den ifølge Indfødsretten af 15de Januar 1776, at Hovedvægten lægges paa Fødestedet. Man har for Børn af danske Forældre først og fremmest den Regel, at de opnaa Indfødsret, naar de ere fødte her i Landet, men endvidere den Regel, at de tillige faa Indfødsret, hvis de ere fødte i Udlandet, men dog kun, saafremt Forældrene paa det Tidspunkt, Fødslen fandt Sted, vare paa Rejser i Udlandet. Jeg bortser her fra den Bestemmelse, man tillige har, men som er mindre praktisk, nemlig for det Tilfælde, at Forældrene vare fraværende i Udlandet i kongelig Tjeneste. Men ellers ere danske Forældres Børn fødte i Udlandet kun danske Statsborgere, saafremt Forældrene paa den Tid, da Fødslen fandt Sted, kun havde rent midlertidigt Ophold i Udlandet. Dette Synspunkt er væsentlig afvigende fra, hvad der ellers gælder i andre Landes tilsvarende Bestemmelser om Statsborgerret. Det er der et helt andet Princip, som lægges til Grund for Afgørelsen, det er det saakaldte Afstammingsprincip. Man gaar altsaa der ud fra, at naar Forældrene — navnlig Faderen — høre til vedkommende Stat, saa blive Børnene ogsaa Statsborgere i den paagældende Stat, uanset hvor Fødslen finder Sted. Det er da denne Regel, der er foreslaaet her i Lovforslagets § 1, hvor Afstammingsprincippet er gjort gældende. Deraf vil Følgen altsaa blive, at danske Forældres Børn erhverve Indfødsret, uagtet de ere fødte i Udlandet, og selv om Forældrene paa den Tid havde fast Ophold i Udlandet. Med Hensyn til Udlandinges Børn, der ere fødte her i Landet, have vi jo den Regel i Indfødsretten, at de saa dansk Indfødsret, for saa vidt de forblive her til de opnaa personlig Myndighed. Denne Regel bibeholdes i Udkastet, men i en ændret Form. Her gaar Reglen ud paa, at en udenlandsk Mand, som er født her i Riget, og som uafbrudt har haft fast Hjemsted her til sit 22de Aar, derigennem erhverver dansk Statsborgerret. Men tillige har man dertil føjet en anden Bestemmelse, som kendes meget vel i udenlandske Love om Statsborgerret, nemlig at den paagældende kan afværge den danske Indfødsrets Erhvervelse derigennem, at han afgiver en Erklæring om, at han vil bevare den fremmede Nationalitet, det vil sige den Nationalitet, som han har gennem sin Fader. Det er en Erklæring, som skal afgives til vedkommende Overøvrighed, og hvorved han